

jako następstwo upomnienia udzielonego instytucji przez Główny Urząd Ziemski, względnie jako następstwo zarządzenia Głównego Urzędu Ziemskiego, zawieszającego wydawanie instytucji nowych zaświadczeń na parcelację (§ 7).

§ 16. Udzielenia i odwołania upoważnień będą podawane do wiadomości publicznej przez trzykrotne ogłoszenie w urzędowej części Monitora Polskiego na koszt instytucji, same upoważnienie jednak, względnie odwołanie tegoż, obowiązuje daną instytucję od daty otrzymania stosownego zawiadomienia Głównego Urzędu Ziemskiego.

§ 17. Niezatwierdzone operaty parcelacyjne, pozbawione upoważnienia instytucji, mogą być zatwierdzone trybem ogólnym, przewidzianym w rozporządzeniu tymczasowym Rady Ministrów z dnia 1 września 1919 r. i dotyczących przepisach wykonawczych.

§ 18. Instytucje, ubiegające się o potwierdzenie udzielonych im na mocy rozporządzenia Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego z dnia 22 października 1919 r. (Monitor Polski z dnia 24.XI.1919 r. № 251) upoważnień, obowiązane są w przeciągu 6 miesięcy od daty ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, przedstawić dowody, odpowiadające warunkom, podanym w § 2. Dla spółek akcyjnych termin ten przedłuża się do jednego roku.

§ 19. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od dnia ogłoszenia. Od tego czasu tracą moc obowiązującą wszystkie dotychczasowe rozporządzenia Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego w przedmiocie upoważnienia instytucji społecznych do przeprowadzania parcelacji większych posiadłości ziemskich.

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego: *Sew. Ludkiewicz*
Minister Sprawiedliwości: *W. Makowski*

1025.

Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego

z dnia 1 grudnia 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Spraw Wojskowych i Prezesem Głównego Urzędu Ziemskiego w przedmiocie zbycia lub zamiany nieruchomości majątkowych, które przeszły lub przejdą na rzecz Państwa w myśl ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o likwidacji majątków prywatnych w wykonaniu Traktatu Pokoju, podpisanego w Wersalu dnia 28 czerwca 1919 r. (Dz. U. R. P. z r. 1920 № 70, poz. 467).

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 28 lipca 1922 r. w przedmiocie zbycia lub zamiany nieruchomości majątków, które przeszły lub przejdą na rzecz Państwa w myśl ustawy z dnia 15 lipca 1920 roku o likwidacji majątków prywatnych w wykonaniu

Traktatu Pokoju, podpisanego w Wersalu dnia 28 czerwca 1919 r. (Dz. U. R. P. 1922 r. № 67, poz. 602) zarządza się co następuje:

§ 1. Prezes Głównego Urzędu Likwidacyjnego ogłasza w Monitorze Polskim spis nieruchomości majątków, które zostały zatrzymane na rzecz Państwa w myśl p. „b” art. 2 oraz art. 10 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 70, poz. 467), a które są przeznaczone do zbycia lub zamiany w trybie ustawy z dnia 28 lipca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 67, poz. 602).

§ 2. Wymienione w powyższym paragrafie ogłoszenie winno zawierać następujące wiadomości:

- 1) nazwę majątku oraz województwa, powiatu (starostwa) w jakim majątek się znajduje, najbliższą stację kolejową, urząd pocztowy;
- 2) obszar i charakterystyczne cechy danego majątku (rolny, leśny, fabryka, nieruchomości miejska i t. p.);
- 3) imię i nazwisko osoby do której majątek należał przed likwidacją;
- 4) cenę kupna i wadium, wysokość którego określa Prezes Głównego Urzędu Likwidacyjnego;
- 5) w jakim terminie reflektanci na nabycie majątku zgłaszać swe podania;
- 6) wskazanie właściwego urzędu do którego reflektanci na nabycie majątków składają podania oraz które udzielają szczegółowych informacji.

§ 3. Po upływie terminu przewidzianego w p. 5 paragrafu poprzedniego komitety likwidacyjne przystępują do ustalenia listy kandydatów nadających się na nabycie majątków.

Ustalenie listy kandydatów winno być dokonane najdalej w terminie dziesięciodniowym po upływie terminu przewidzianego w p. 5 § 2 niniejszego rozporządzenia.

§ 4. Przy rozważaniu listy kandydatów w komitetach likwidacyjnych niezbędna jest obecność przewodniczącego komitetu likwidacyjnego oraz delegatów ministerstw: Skarbu, Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Spraw Wojskowych i Głównego Urzędu Ziemskiego oraz delegata ministerstwa do właściwości którego należy przeznaczony do zbycia majątek o tyle o ile tenże nie wchodzi do komitetów likwidacyjnych jako stały ich członek.

§ 5. Przy ustalaniu listy kandydatów w myśl § 3, o ile chodzi o majątki ziemskie powyżej 180 ha stosowana będzie kolejność następująca:

- 1) grupy osadnicze,
- 2) instytucje upoważnione do parcelacji,
- 3) inne polskie osoby fizyczne i prawne.

Instytucje upoważnione do parcelacji oraz osoby prawne winne przedstawić przy zgłoszeniu się o nabycie zaświadczenie Głównego Urzędu Ziemskiego o braku przeszkód do nabycia.

§ 6. O ile w ciągu tygodniestu dni od dnia ogłoszenia w myśl §§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia nie wpłyną zgłoszenia ze strony reflektantów kategorii w p. p. 1 i 2 poprzedniego paragrafu oma-

wianych, wolno będzie majątki takie zbywać bez zachowania kolejności w paragrafie poprzednim przewidzianej.

Przy równych warunkach, tak przy obiektach powyżej jak i poniżej 180 ha pierwszeństwo mają inwalidzi wojsk polskich oraz osoby które się w szeregach wojsk polskich odznaczyły.

§ 7. Po ustaleniu listy kandydatów w myśl § 3 niniejszego rozporządzenia komitety likwidacyjne niezwłocznie przekazują listy te Prezesowi Głównego Urzędu Likwidacyjnego.

Prezes Głównego Urzędu Likwidacyjnego w terminie 14-dniowym od dnia przekazania mu wyżej omawianych list ostatecznie oznacza osobę z pomiędzy kandydatów na liście umieszczonych z którą należy spisać kontrakt sprzedaży.

§ 8. Po oznaczeniu w myśl poprzedniego paragrafu kandydata na nabycie majątku właściwy urząd likwidacyjny w porozumieniu z Prokuratorem Generalną spisuje kontrakt sprzedaży z nabywcą z zastrzeżeniem zatwierdzenia tegoż przez Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego i Ministra Skarbu w myśl art. 2 ustawy z dnia 28 lipca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 67, poz. 602).

§ 9. Ostateczne zatwierdzenie kontraktu sprzedaży przez Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego i Ministra Skarbu w wykonaniu art. 2 ustawy z dnia 28 lipca 1922 roku (Dz. U. R. P. № 67, poz. 602) winno nastąpić najdalej w ciągu dni 14 od dnia przekazania kontraktu przez właściwy urząd.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Głównego Urzędu Likwidacyjnego:

J. Karśnicki

Minister Skarbu: *Jastrzębski*

Minister Spraw Wojskowych: *Sosnkowski*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *J. Raczyński*

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego: *Saw. Ludkiewicz*

1026.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 13 grudnia 1922 r.

zmieniające niektóre przepisy niemieckiej ordynacji o opłatach adwokatów w górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

Na mocy art. 36 ust. 1 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 15 lipca 1920 r., zawierającej statut organiczny Województwa Śląskiego (Dz. U. R. P. № 73 poz. 497) w brzmieniu art. 1 ustawy z dnia 18 października 1921 r. (Dz. U. R. P. № 85 poz. 608) stanowią w porozumieniu z Radą Wojewódzką Województwa Śląskiego co następuje:

Niemiecka ordynacja o opłatach adwokatów z dnia 7 lipca 1879 (Dz. Ust. Rzeszy 1879 str. 176,

1898 str. 692, 1909 str. 475, 1916 str. 1263) w brzmieniu ustawy z dnia 18 grudnia 1919 i 8 lipca 1921 oraz rozporządzenia Rządu Rzeszy z dnia 9 lutego 1922 r. (Dz. Ust. Rzeszy 1919 str. 2115, 1921 str. 910 i 1922 str. 205) ulega następującym zmianom:

Art. 1. Przysługujący adwokatom odrębny dodatek drożyniany wynosi od stawek ryczałtowych 1.100 od sta, od opłat w sprawach karnych 300 od sta, a od opłat w cywilnych sprawach spornych i w postępowaniu upadłościowym:

przy przedmiotach wartości do 5.400 marek włącznie 200 od sta,

przy przedmiotach wartości ponad 5.400 marek do 8.200 marek włącznie 250 od sta,

przy przedmiotach wartości ponad 8.200 marek do 20.000 marek włącznie 300 od sta,

przy przedmiotach wartości ponad 20.000 marek jakoteż w sporach innych niż prawno-majątkowych 400 od sta.

Art. 2. Stawki par. 78 ordynacji o opłatach adwokatów w brzmieniu ustawy w przedmiocie opłat adwokatów i komorników sądowych z dnia 8 lipca 1921 (Dz. Ust. Rz. str. 910) wynoszą: dniowe 1.000 mk. odszkodowanie za nocleg 500 marek, odszkodowanie za podróż, której nie odbyto koleją, okrętem lub innymi publicznymi zwykłymi środkami lokomocji, za każdy rozpoczęty kilometr drogi tam i z powrotem 3 marki.

Jeżeli podróż nie wymaga czasu ponad cztery godziny, to dniowe obniża się na 500 marek.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w górnośląskiej części Województwa Śląskiego z dniem ogłoszenia.

Artykuły VII i VIII ust. 2 ustawy w przedmiocie opłat adwokatów i komorników sądowych z dnia 8 lipca 1921 (Dz. Ust. Rz. str. 910) mają odpowiednie zastosowanie.

Minister Sprawiedliwości: *W. Makowski*

1027.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 13 grudnia 1922 r.

w przedmiocie dodatków drożynianych do opłat notariuszów, adwokatów i komorników sądowych, tudzież do kosztów sądowych w górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

Na mocy art. 36 ust. 1 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 15 lipca 1920 r., zawierającej statut organiczny Województwa Śląskiego (Dz. U. R. P. № 73 poz. 497), w brzmieniu art. 1 ustawy z dnia 18 października 1921 (Dz. U. R. P. № 85 poz. 608), stanowią w porozumieniu z Radą Wojewódzką Województwa Śląskiego co następuje:

Art. 1. Opłaty, przysługujące notariuszom i komornikom sądowym na mocy pruskiej ordynacji o opła-